

sig ned, men at han end ikke kan læne Ryggen tilbage og finde noget Rygstød — og dette vil jo være nødvendigt, thi ellers bliver det slet ingen Straf —, saa vil man let indsee, at det maa være et meget snevert Rum, hvori den Paagjældende skal indsættes, og at han paa forskjellige Steder af Kroppen maa befæstes saaledes til en Bæg, at han slet ikke kan faae nogen som helst Støtte. Men Straffen bliver da, selv anvendt i saa Timer, overordentlig haard. Dertil kommer endnu, at det, saaledes som Straffen ordentligviis tilsigtes anvendt, vil være nødvendigt, at Rummet, hvori den Paagjældende skal indesluttet, enten er ventileret eller ikke ventileret; men i begge Tilfælde vil hans Helbred være udsat for idetmindste ligesaa megen Skade som ved Krumslutningen. Med al Agtelse for Stabslægens Anskuelse om, at den nævnte Straf ikke er skadelig for Sundheden, maa jeg ogsaa fremhæve, at jeg kan paaberaabe mig Erfaringer fra de Steder, hvor den staaende Arrest har været bragt til Anvendelse, for, at den maa betragtes som skadelig for Sundheden. Jeg tilstaaer, at jeg ikke indseer; at der kan være nogen sær Anledning til at substituere en barbarisk Straf for en anden, og jeg veed virkelig ingen Forskjel mellem Krumslutning og staaende Arrest, naar indtages den, at den ene af disse to Straffe har mødt offentlig Modsigelse og har Opinionen imod sig, fordi den har været bragt til Anvendelse, medens den anden, fordi den ikke hidtil har været bekendt her i Landet, endnu ikke har vakt den samme Modsigelse og den samme Opinion, som man kan være overbevist om, at den vil møde, saasnart den er bleven bragt til Anvendelse, i Særdeleshed paa den Maade, som det i Lovudkastet er paatænkt.

Det har i det Hele undret mig, at man, istedetfor at foreslaae Krumslutningsstraffens fuldstændige Afklasselse, ikke har valgt en ganske anden Fremgangsmaade. Det er jo nemlig først ved Resolutionen af 4de April 1848, at Krumslutningsstraffen har faaet en saa vid Anvendelse, som den i den senere Tid har havt. I Begyndelsen af den daværende Krig fandt man det nødvendigt at overdrage Retten til at krumslutte til enhver

Afdelings Befalingsmand. Resolutionen af 4de April 1848 tilstoder Lieutenanten at anvende Krumslutning paa den Menige i 12 Timer, den høiere Befalingsmand at anvende den i 24 Timer, og den endnu høiere staaende endogsaa i indtil 48 Timer uden Dom, som et Correctionsmiddel mod disciplinaire Overtrædelser. Det kan have været nødvendigt — derom vil jeg ikke dømme — at træffe en saadan Bestemmelse, da Armeen skulde rykke i Felten; men, efterat der igjen var indtraadt Fred, fandt man efterhaanden, at den Myndighed, der saaledes var betroet de Befalende, meget let kunde give Anledning til Misbrug, og der udkom da i 1860 den i Motiverne omtale Parolbefaling om, at Krumslutning kun skulde anvendes efter Dom, saa at den skulde være en Straf, som kun Retten kunde ifjende, og man berøvede altsaa derved den enkelte Befalingsmand den Myndighed, som han i den mellemliggende Tid havde havt til at anvende Krumslutning. Dette var, som sagt, i 1860. Da Krigen igjen udbrød i 1864, ansaae man det for nødvendigt atter at give enhver Befalingsmand den samme Myndighed, som han havde faaet ved Resolutionen af 4de April 1848, og Parolbefalingen af 1860 blev saa tagen tilbage. Men efterat vi igjen ere komne til en Tilstand, der idetmindste dog snarere maa betragtes som en Fredstilstand end som en Krigstilstand, forekommer det mig derfor, at Intet vilde være rigtigere, for at indskrænke Brugen af Krumslutningen og efterhaanden at berede dens fuldstændige Afklasselse, end at gaae tilbage til Parolbefalingen af 1860 og at indskrænke dens Anvendelse til saadanne Tilfælde, hvor der foreligger en Dom. Istedet derfor foreslaaer man derimod at substituere en efter min Overbeviisning ligesaa barbarisk Straf og at substituere den ikke som en Straf, som kun Retten eller Domstolene skulle kunne ifjende, men som en Straf, der skal kunne bringes i Udøvelse paa samme Maade som Krumslutningen efter Resolutionen af 4de April 1848. Jeg troer virkelig ikke og kan ikke indsee, at dette kan betegnes som en Forbedring i Straffelovgivningen, eller at der derved kan siges at være gjort noget Skridt, hvorved man af-